

(Hør!). Sa, ganske vist; men hvad enten nu Bestillingen betragtes som en tvungen eller en frivillig Sag, saa ville Tvistigheder imellem By- eller Sogneraadet og Politimesteren om, hvorvidt Mændene ere paalidelige eller ikke, ikke kunne undgaaes.

Sager: Jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til Lovforslagets forskjellige Paragrapher. Naar jeg sammenligner § 1 med § 4, kan jeg ikke skjønne rettere, end at det almindelige Tilfælde vil blive, at Etiget først vil blive jynet tre Dage efter Døden, og forinden Synet har fundet Sted, maa Risten ikke luffes over Etiget. Dette er jo vistnok foreskrevet med god Grund; men jeg vil ikke lade ubemærket, at det er tvivlsomt, hvorvidt der ikke deraf vil opstaae visse Ulemper for Beboerne, idet det ikke er saa let at finde et aldeles betryggende Sted til at bevare Etiget, og navnlig et saadant Sted i smaa Guse, hvor Etiget ikke udættes for at blive forulempet af Utoi. Man har derfor vistnok paa ikke saa Steder seet sig nødtjaget til tidligt at dække Etiget, for at det kunde bevares. Jeg kan imidlertid godt indsee, at det er vanskeligt at stille Forslag til Ændring i saa Henseende, men jeg har dog ikke villet undlade at gjøre denne Bemærkning, for at det muligten kunde indflyde i Eighnsmændenes Instruier, at man maa fremstjynde Synet saa hurtigt som muligt, naturligtvis indenfor de Bestemmelser, Loven indeholder. — Med Hensyn til § 2 kan jeg ikke nægte, at jeg helder til den Mening, der er yttret af det ærede Medlem for Deense, at dette Lovsted er ikke ganske klart affattet; disse Læger ere noget indvillede i hverandre. Der staaer saaledes: „Har den Afdøde ikke været under Behandling af nogen Læge, eller har denne lovlig Forhindring osv.“ Men naar den Syge ikke har været under Lægebehandling, saa er der jo dog ikke nogen Læge, der kan have haft Forhindring. Der mangler en lille Indsættelse; det maatte hedde f. Ex.: „eller den Læge, som har haft den Syge

under Behandling, har haft lovlig Forhindring osv.“ Forøvrigt er der en Ting, som jeg troer med Hensyn til Lægen maatte nærmere bestemmes. Der staaer, at Lægen skal boe ikke fjernere end $\frac{1}{4}$ Meil fra Eighnsstedet. Nu er det bekendt, at man ellers, hvor man i Lovgivningen har betegnet en saadan Afstand — navnlig er det Tilfældet i Næringsloven — har tillige bestemt, at det skal være i lige Linie, at Grændsen bør være, og jeg mener derfor, at ogsaa Grændsen for Lægens Competence og Forpligtelse i dette Tilfælde maa bestemmes ved Cirkel, saa at hans Virksomhed maa dreie sig efter Cirkelen $\frac{1}{4}$ Meil fra hans Bøllig. En Bestemmelse herom er nødvendig, da der ellers let vil kunne opstaae Spørgsmaal om Lægens og Eighnsmændenes Competence i saa Henseende. — Jeg er ikke af den Mening, at det er vanskeligt at faae Eighnsmænd. Jeg har nu i de 20 Aar, jeg har været Underøvrighed, oftere haft Leilighed til at gjøre Forslag til Amtmanden med Hensyn til Valget af dem; jeg har aldrig haft Uleilighed med at finde Mænd, der vilde overtage dette Hverv. Jeg maa sige, at de Mænd, der ere blevne valgte, ere meget længe forblevne i Stillingen; de ere næsten aldrig blevne afstedigede, og der er kun blevet valgt nye Mænd, naar de tidligere enten ere døde eller ere blevne temmelig gamle. Jeg har raadført mig i Almindelighed med Mænd, som jeg vidste havde den bedste Kundskab til, hvem der kunde vælges, for at de skulde vejlede mig, og det har da i Almindelighed været Sognepræsten, der har vidst at finde de rette Personer, og tillige Saadanne, som boede paa et bekvemt Sted for Beboerne; thi det er ikke uvigtigt, at disse Mænd boe paa et for Beboerne beleiligt Sted i Sognet. Beboerne skulle samtale med Præsten om Begravelsen. Eighnsmændene bør derfor ogsaa være at finde omtrent paa samme Strog som denne. Endvidere troer jeg med Hensyn til § 4, at det ikke er nogen heldig Forandring, der i denne Paragraph er skeet i Landsbygningen. Efter det oprindelige Lovforslag skulde